

[Statsministeren.]

dette Spørgsmaal —, det tror jeg, man vil erkende — har hverken Rigsdagsmedlemmerne eller Regeringsmedlemmerne haft Kræfter og Tid til. Det er imidlertid fremdes min Mening, at denne Forfatningskommission ikke er nedsat for at forhale Sagen, men virkelig for at søge at faa tilvejebragt en Ændring i Forfatningen, som kan have Udsigt til at blive ført igennem.

Endelig skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, som mente at kunne udtale, at i det sydslesvigske Spørgsmaal var der ingen, der havde skadet Samarbejdet saa meget som jeg (*Christmas Møller*: Sagen, ikke Samarbejdet!). Naa Sagen! Jeg forstaar meget vel, at det ærede Medlem kan have den Opfattelse. Jeg har vistnok i høj Grad skadet den Ordning, som det ærede Medlem er Talsmand for, fordi jeg har været Modstander af den, saadan som han lagde Sagen op, dengang han førte Udenrigspolitikken, det vedkender jeg mig. Jeg skal ikke dømme, men ærlig talt, jeg vil dog pege paa, at det i hvert Fald er lykkedes det ærede Medlem ved sin Optræden at komme i Modsætning til sit eget Parti næsten *en bloc*; det tyder da ikke paa, at han har haft en lykkelig Haand til at føre en samlende og dermed en saglig Politik paa dette Omraade, naar Resultatet er blevet, at de, som han har mest Indflydelse paa, næsten har forladt ham alle sammen. Derfor overlader jeg trygt til Fremtiden, til Historiens Dom og til det danske Folk at afgøre, hvem der har skadet den Sag mest.

Maa jeg saa, endelig til Slut sige, at der er baade af det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard rettet stærke Angreb paa min Kollega, Minister for særlige Anliggender Hr. Federspiel, paa Grund af en Udtalelse, han har fremsat paa Fyn. Det er ejendommeligt, at man bygger dette Angreb paa et Referat, som vedkommende har sagt er forkert. Det er ejendommeligt, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, saa vidt jeg har forstaaet, havde Dementieret med herop, men ikke mente det nødvendigt ogsaa at læse det op, men førte sit Angreb paa Grundlag af en Udtalelse, vedkommende ikke vedkender sig. Det forekommer mig, at det er en Maade at angribe en Modstander paa, som, ja, som — (*Kristen Amby*: Ja, og paa Grundlag af en Artikel, som vedkommende havde skrevet!) Jeg anser Udtalelsen, saadan som den blev refereret første Gang, for skadelig for vort Land,

men jeg finder rigtignok ogsaa, at de, som nu stiller sig op, som om denne Udtalelse virkelig er fremsat, og ligesom vil insinuere, at Dementiet ikke er rigtigt og ægte, har lige saa stort et Ansvar for, at denne Opfattelse udbredes og tros i Udlandet, som den, der — ikke har fremsat denne Udtalelse, men dementeret den. Derfor, hvis denne Udtalelse er skadelig, hvad jeg slet ikke benægter, saa forekommer det mig ikke mindre skadeligt, at tre Partiordførere her paa Rigsdagen staar op og paa en Maade hævder, at den er fremsat, paa Trods af Mandens eget Dementi.

Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby henviste til en Artikel. Jeg tror, der skal megen god Vilje eller rettere ond Vilje til at faa noget ud af dette. Som om ikke de fleste af os mener, det er heldigt for et Land økonomisk ikke blot at være henvist til eet Marked! Det er heller ikke heldigt politisk blot at være henvist til een Side og tilslutte sig den, det er heldigere at staa frit midt imellem og samarbejde baade politisk og økonomisk til begge Sider. Jeg kan ikke se, at der deri er noget, som i mindste Maade kan vække nogen som helst Modvilje i Udlandet; man kan jo der se det, man kan se, at vi handler med England, og man kan se, at vi handler med Rusland. Jeg mener, at der ogsaa i Samlingsregeringen var Drøftelse af, at dette var os om at gøre, og ogsaa den nuværende Udenrigsminister har i høj Grad bestræbt sig for at fjerne enhver Mistanke om, at vi var afhængige af den ene Part og ikke var i Stand til paa frit Grundlag at handle og i det hele taget tale med den anden Part.

Med disse Bemærkninger tror jeg jeg kan slutte, idet jeg i øvrigt henstiller til vore Kritikere, at de, naar de angriber os, holder sig lidt mere paa Saglighedens Grund, end i hvert Fald nogle af de Udtalelser, der er fremsat, bærer Vidne om.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

Det vil formentlig være rimeligt, at jeg nu, da Tillægsbevillingsloven for 1945—46 underkastes sin sidste Behandling i det høje Ting, giver visse Oplysninger om den finansielle Situation til Supplering af de Oversigter, jeg har givet ved tidligere Lejligheder her i det høje Ting, nemlig under Finanslovdebatten den 10. Januar d. A. og ved Fremsættelsen af Lovforslaget om Tillægsbevilling den 2. Maj d. A.

Finansloven, eller rettere sagt Finanslovanordningen, for 1945—46 lød paa et Indtægtsbeløb paa 986 Mill. Kr. mod Udgifter paa 1 129 Mill. Kr., altsaa et Under-